

TYÖSSÄOPPIMISJAKSO THAIMAAN PHUKETISSA

Yrityksessä Grandforest Phuket, jonka toimenkuvana on juhlapaikkojen koristelu. Suurin osa tilaisuuksista on ylivoimaisesti häätilaisuuksia, joissa kukat näyttelevät erittäin suurta osaa. Omistajana on paikallinen thaimaalainen rouva, joka oli naimisissa irlantilaisen miehen kanssa ja heillä kaksi alta kymmenvuotiasta lasta. Mies oli sukelluksen opettaja ja rouva hoiteli tämän kukkupuolen. Grandforest ei myy yksittäisiä kukkia, vaikkakin liike ulkoisesti ja sisäisestikin muistuttaa kukkakauppaa. Liiketilassa oli kaksi puolta. Toinen ns. kukkupuoli, joka tehokkaan ilmastoinnin ansiosta tuntui +35 asteen helteessä erittäin miellyttävältä paikalta. Toinen puoli oli toimisto, jossa asiakkaat ilmeisestikin tekevät juhlasuunnitelmansa. Kertaakaan en nähnyt siellä asiakkaita, eli varmaankin netillä tai puhelimella suurelta osin asiat Thaimaassakin hoidetaan. Liiketilan takana oli keittiö ja kaksi pientä ikkunatonta huonetta, jotka toimivat makuuhuoneina. Koko perhe siis asui liiketiloissaan.

Kaikki mitä Suomessa oli opetettu, oli Thaimaassa toisin. Veistä ei käytetty ollenkaan, sekatoorit oli kovassa käytössä. Ilmaa ei asetelmassa tai kimpuissa tunnettu lainkaan, samoin välivihreän käyttö oli vähäistä. Toki sitä käytettiin, mutta kukkamäärään nähden olemattoman vähän. Näin Anne Halmisen opit hävisivät kuin tuhkatauleen. Työskentelyergonomia on ilmeisen tuntematon käsite. Kaikki työskentely tapahtui lattialla istuallaan. Näin kumoutuu se seisominenkin, jonka nimeen koulussamme vannotaan. Mistään ei tule mitään, jos työskentely ei tapahdu seisten.

Rouva itse ei juuri osallistunut kukka-asetelmien tekoon. Hän kyllä oli koko ajan paikalla mutta istui vain ja jutteli kovasti thaimaaksi. Hän teki kukkatilaukset, suunnitteli asetelmat ja otti asiakkailta tilaukset vastaan, kuskasi meitä

muita työntekijöitä juhlapaikoille ja sieltä pois. Vain isommissa juhlissa oli itse mukana katsomassa, että homma hoituu. En tiedä minkälaisilla sopimuksilla Thaimaassa yleensäkin ollaan töissä, vain onko työsopimuksia lainkaan, mutta ilmiselvästi yksi aviopari on vakituisesti hänellä työssä. Vaimo oli tosi näppärä käsistään ja teki nopeasti kaiken. Mieheensä hoiti kukka telineiden ja katosten pystytyksen, nikkaroinnit, kantamiset ja yleensä kaikki raskaimmat hommat. Pariskunnasta kumpikaan ei puhunut englantia, kuin muutaman hassun sanan mutta erittäin hyvin ymmärsimme toistemme viittomakieltä. Ystävällinen ja mukava pariskunta.

Pääsääntöisesti käytimme ihan samoja kukkia, mitä suomessakin. Taisi olla vain yksi kukka, joka nimi ei kieliongelmiensa takia koskaan selvinnyt. Nämä thaimaalaiset eivät tienneet kasvien tieteellisiä nimiä lainkaan, eikä thaimaalainen nimi taas kertonut minulle mitään.

Ylivoimaisesti eniten käytetty kukka oli orkidea. Sitä oli jos jonkin värisinä. Lajia en tiedä, tuskin he itsekään, mutta kaunista ja erittäin kestävä ja helposti käsiteltävää. Ja mikä parasta, lähes puoli ilmaista meidän suomalaisten mittareilla mitattuna. Sellainen 20 kappaleen nippu maksoi ihan normaalissakin kaupassa n. 2-3 euroa. Kukkia tilattiin ja ostettiin ” kukka-autosta” niin kuin Suomessa. Auto ei vain ollut mikään iso kuorma-auto, ehkä pakettiautoa vastaava. Phuket on suhteellisen pieni saari, 50 km pitkä ja 20 km leveä. Kukkaturku on Phuket Townissa, saaren pääkaupungissa, jonne oli n. 10 km matkaa. Eli kukkien toimittaja oli aika lähellä. Sinne kukat lennätettiin taas Bangkokista.

Ajan käsite on Thaimaassa suhteellista. Mikään kellonaika ei ole niin minuutilleen, eikä edes tunnilleen. Ensimmäisenä aamuna olin etukäteen jo netissä sopinut, että tulen aamulla klo 8.00 liikkeelle. Ovet olivat kuitenkin lukossa, eikä ketään näkynyt missään. Rouva tuli avaamaan liikkeensä vasta siinä kymmenen hujakoilla. Silloin en vielä tiennyt, että asuvat liikkeen takaosassa; hän oli ollut nukkumassa. Kukkatilaukset eivät tullut illalla, eikä hänellä ollut mieleen ilmoittaa minulle siitä. Kukkatilaukset tulisi oletettavasti vasta iltapäivällä, eli työpäivän aloitus siirtyi viidellä tunnilla eteenpäin. Koskaan en tiennyt tarkkaa aikaa milloin työpäivä päättyisi, koska päivän mittaan saattoi tulla erinäisiä ongelmia milloin minkäkin kanssa. Kokonaisia häitäkin lykättiin sateen takia parilla tunnilla, vieraiden kanssa seistiin puun alla ja odotettiin sateen päättymistä. Koska kaikki tilaisuudet olivat ulkotapahtumia, siirto oli järkeen käypää. Täällä Suomessa se tuntui ihan mahdottomalta ajatukselta, kaikkien aikataulu meni aivan sekaisin.

Kukkien esikäsittely vei suurimman osan ajasta. Niissä ei säästely tai laskettu kappalemääriä, mitä mihinkin työhön kului. Haasteellista oli tietysti saada kukat kestävästi tuoreen näköisinä + 35 asteen helteestä huolimatta. Kaikki sienet muovitettiin haihdutuksen minimoiseksi.

Ruusut, neilikat, krysanteemit ja orkideat, joita pääsääntöisesti käytimme, torkattiin suoraan sieneen. Kaikki muut herkemmat tai paksuvartiset kasvit esim. hortensiat, pussitettiin yksitellen pieneen vesipussiin ja teipattiin puutikkuun, joka kiinnitettiin sieneen. Jos tarvittiin jotakin pitkää köynnöstä, orkideat yksinkertaisesti teipattiin pötköön vaan. Ensimmäinen orkidea oli tietysti sienessä, loput vaan ihme kyllä kestivät päivän ilman vettä. Orkidea verhot olivat kaikista työläisimmät. Tuhansia orkidean kukkia hellästi irrotettiin ja suurella neulalla pujotettiin kalastajalangan tyyppiseen, kestäväseen lankaan. Yksiä verhoja ”ommeltiin” kaksi, kolme päivää.

Täysin uusi tuttavuus oli lootuksen kukka. Lootus on Thaimaassa pyhä kukka. Se symbolisoi henkistä kasvua ja valaistumista. Lootusta ei leikkokukkana käytetä avonaisena, vaan nuppuina. Nupun terälehdet avataan varovasti ja käännetään näppärästi parilla sormen pyöräytyksellä kolmion muotoiseksi terälehddeksi, ikään kuin kukka olisi auki. Se on jämäkkä, vahvavartinen ja pitkäkestoinen kukka. Lootus oli lähes jokaisessa hääkimpussa mukana.

Ruusun terälehdet näyttelivät myös kaikissa häissä suurta osaa. Ruusun terälehtiä leviteltiin maahan, ja jos meillä Suomessa heitetään riisiä hääparin päälle, siellä heitellään ruusun terälehtiä. Sydäntä oikein kirpasi, kun piti riipiä ämpäritolkulla priimakuntoisia ruusuja kappeleiksi.

Työpäivät olivat kahdenlaisia. Joko olimme siinä miellyttävän viileässä liikehuoneistossa esikäsittelemässä kukkia ja kokoamassa kukka-asetelmia. Osan pystyi tekemään etukäteen edellisenä päivänä, osa rakennettiin vasta suoraan paikan päällä. Eli periaatteessa joka toinen päivä sisällä, joka toinen päivä taivas alla.

Juhlia oli ympäri Phukettia ja lähisaarilla, me liikuimme kukkinemme sinne minne pitikin. Joinakin päivinä olivat kahdet häät, toiset toisella puolen saarta, toiset toisella puolen.

Aamuisin tulimme töihin siinä 9 aikaan. Ensimmäinen tunti, pari meni usein kahvitellessa. Riippuen siitä minkälainen asetelma oli tilattu, pakkasimme jo valmiit asetelmat autoon tai sitten pelkät tykötarpeet, ja lähdimme juhlapaikalle paikan päälle laittamaan paikat koreaksi. Ja riippuen juhlapaikan sijainnista, menimme autolla perille saakka tai lastasimme kaikki romppeet veneeseen ja jatkoimme sillä.

Kokoaminen sisätiloissa

Kokoaminen ulkona

Kaikenkaikiaan kokemus oli mielenkiintoinen. Itse Thaimaa ja Phuket oli tuttu paikka entuudestaan. Tuli käytyä monissa häissä, tosin yhdetkään eivät olleet paikallisten juhlia. Kaikki oli hääparit oli länsimaalaisia. Tuollaisen kukkakaaren hinta on noin 15.000 bathia eli valuuttakurssista riippuen 300 euron molemmin puolin.

Yksi asia jäi ihmetyttämään. Odottaminen. Kun olimme saaneet kaikki kukat paikoilleen, jäimme aina odottamaan hääseremonian ja juhlan ajan. Keräsimme juhlien jälkeen luonnollisesti kukat talteen ja mahdolliseen uusiokäyttöön, mutta sitä en ymmärrä miksi emme lähteneet vihkimisen ajaksi pois. Senkin ajan olisivoinut käyttää hyödyllisemmin. Toki kaikista paikoista esim. saarilta ei helposti pois olisi päässytäkään, mutta kun ei lähdetty mistään juhlapaikoilta, vaikka olisimme tulleet autolla tietä pitkin. Tämä odottaminen venytti mielestäni aivan turhaa työpäivän pituutta. Tuskin ainakaan tuntipalkkaa kukaan töistä saanut, koska työpäivään kuului 3-5 tunnin siesta. Paikalliset työkaverit eivät tästä olleet moksiskaan, he nukkuivat palmun alla tai milloin missäkin majassa, pelasivat ja söivät. Avioparista mies kutoi usein kaulaliinoja ilman sukkapuikkoja, jollakin kummallisella vempaimella. He ottivat tosi rennosti tämän odotusajan. Toki minäkin varasin joka päivä lukemista ja bikinit mukaan työreppuun, mutta olisin mielluimmin uinut ja rentoutunut ”vapaa-ajalla” kuin keskellä työpäivää.

